

HAZİRAN 2025
SAYI:19

EDEBİYAT, FİKİR VE
SANAT DERGİSİ

DÜŞ

Bu Senin Düş'ün

Ceren Uğur, Samet Mutlu, Merve Hamal, Yalçın Sevim, Ali Aşık, Berraknur Özdemir, Nilgün Kurnaz, Yağmur Kaplan, A. Çiğdem Bozkurt, Erçağ Akarca, Müjgan Eminoğlu, Ayşe Rümeysa Aydın, Gurbet Miran Demir, Ayşe Demir Aktaş, Asiye Yaşargün, Can Ahmet Doğrul, Fatma Zehra Demir, Zozan Deniz, Şükrü Sar, Çağlar Saruhan, Talha Ubeyde Şirin, Sevde Kapıcıoğlu, Ceren Çeki, Hanife Şişman, Kutay Akça, Alkım Türk, Büşra Ayülkü, Meryem Feyza Yazgı, Aleyna Ceylan, Kadri Kılıç, Berfu Kayra Karaman, Uğur Güllü, Muharrem Bozkurt, Sevgi İncaz, Hanife Sever, Ömer Aykut Topal, Gamze Ay, Murat Kaya, Erhan Saygın, Müjgan Ersuna, Z. Seha Deniz, Mihriban Cesur, Zeynep Uzun, Sevim Varlık, Bengü Naz Türkmen, Hızır İrfan Önder

OLMAK

Hayatın sıfır noktası
Hiç var olmayan birinin hikayesidir
Olmak için sıfırlanmak
Belki koca bir kandırmaca

Yoktan var eden tanrı olmalı
Varlığı yok edense bir aptal mı
Elinden kaymış olmalı
Yoksa resimli camlarını hiç kırar mı

Tarihin sıfır noktası
Yaşamaya çalışan birinin
Karmakarışık savaşıdır
Ve hiç durmayan kafası

Bilmezden geliyor olmalı
Yani olmak için ne kadar savaşmalı

Samet Mutlu

AVLUNUN KUYTUSU

Avlunun kuytusunda bir çiçek ne kırılır ne boyun
eğer geceye

Rüzgar fısıldar ona umudun asi bir türküsünü hece
hece

Gönül, yıkık dökük avluda bir bahar düşler, kan
revan içinde

Çöldeki bir vaha gibi umut yeşerir, sevda ateşinin
gölgesinde

Avlunun kuytusunda yıldızlar saçar ışığını

Ve mahkum yürek bulur özgürlüğün sabahını

Yıkık avlunun taşları bile susar dinler bu kalbin
çığlığını

Çünkü aşk, ne kadar kırılıp dökülse de taşır hep bir
baharı

Merve Hamal

RÜYALARIN LABİRENTİNDE KAYBOLMAK

Rüyalar... Bilinçaltımızın karanlık dehlizlerinde yankılanan, gerçekliğin sınırlarını zorlayan, zamanın ve mekânın ötesine geçen gizemli yolculuklar. Her gece, zihnimizin derinliklerinde açılan bu kapılardan içeri süzülür, bilinmeyen diyarlara, tuhaf karşılaşmalara, imkânsız maceralara doğru sürükleniriz. Rüyalar, bazen en derin korkularımızın, en gizli arzularımızın, en karmaşık düşüncelerimizin bir yansımasıdır. Bazen de sadece rastgele imgelerin, anlamsız sembollerin, mantıksız olayların bir araya geldiği tuhaf bir kolajdır.

Rüyaların dili, sembollerin, metaforların, alegorilerin dilidir. Gerçek dünyada anlamlandıramadığımız, ifade edemediğimiz duygular, düşünceler, rüyaların gizemli dilinde anlam kazanır. Bir kuyu, bir uçurum, bir labirent... Her biri, bilinçaltımızın derinliklerinden yükselen, ruhumuzun karmaşıklığını yansıtan birer semboldür. Rüyaların mantığı, gerçek dünyanın mantığına benzemez. Zaman ve mekân kavramları, rüyaların esnek ve değişken dünyasında anlamını yitirir. Geçmiş, gelecek ve şimdiki zaman birbirine karışır, gerçek ve hayal arasındaki sınırlar bulanıklaşır.

Rüyalar, bazen bizi en derin korkularımızla yüzleştirir. Karanlık bir ormanda kaybolmak, yüksek bir uçurumdan düşmek, sevdiklerimizi kaybetmek... Bu kabuslar, bilinçaltımızın derinliklerinde saklı kalmış, bastırılmış korkuların, endişelerin birer yansımasıdır. Ancak, rüyalar aynı zamanda bizi en büyük arzularımızla da buluşturur.

Uçmak, sevdiklerimizle yeniden bir araya gelmek, imkânsız hayallerimizi gerçekleştirmek... Bu rüyalar, ruhumuzun derinliklerinde saklı kalmış, gerçekleşmemiş umutların, özlemlerin birer ifadesidir.

Rüyalar, bazen yaratıcılığımızın en büyük kaynağı olur. Bir ressamın tuvaline yansıyan renkler, bir yazarın kaleminden dökülen kelimeler, bir müzisyenin notalarında yankılanan melodiler... Rüyaların gizemli dünyasından ilham alır. Rüyalar, bize yeni fikirler, yeni bakış açıları, yeni olasılıklar sunar. Rüyalar, bazen de sadece birer oyundur.

Bilinçaltımızın tuhaf oyunları, absürt durumlar, komik karşılaşmalar... Rüyalar, bize gerçek dünyanın ciddiyetinden uzaklaşma, hayal gücümüzün sınırlarını zorlama fırsatı verir. Rüyalar, insanlığın en eski gizemlerinden biridir. Antik çağlardan beri, insanlar rüyaların anlamını çözmeye, gizemini keşfetmeye çalışmışlardır. Rüyaların tanrısal mesajlar, kehanetler, ruhsal yolculuklar olduğuna inanılmıştır. Günümüzde ise, rüyalar bilimsel araştırmaların konusu olmaya devam etmektedir. Rüyaların beyin fonksiyonlarıyla, bilinçaltıyla, psikolojik süreçlerle ilişkisi incelenmektedir. Ancak, rüyaların gizemi hala tam olarak çözülememiştir.

Rüyalar, belki de insan olmanın en özel, en gizemli yanlarından biridir. Her gece, bilinçaltımızın derinliklerinde açılan bu kapılardan içeri süzülür, kendimize, dünyaya, evrene dair yeni şeyler keşfederiz. Rüyalar, bize kim olduğumuzu, ne istediğimizi, nereye gittiğimizi hatırlatır. Rüyalar, bize hayal kurma, umut etme, sevme gücü verir. Rüyalar, hayatın ta kendisidir.

Yalçın Sevim

BEN EN ÇOK BAKIŞLARINA ALIŞMIŞTİM

Ben en çok bakışlarına alışmıştım,
Sözlere gerek kalmazdı sen varken.
Bir gülüş geçerdi gözlerinden,
Ve ben kendimi evimde sanırdım.

Bir çay koyardım mesela,
Sen bir şey demeden ne düşündüğünü bilirdim.
Çünkü gözlerin anlatırdı her şeyi,
Ben de sessizce dinlerdim.

Şimdi kimse öyle bakmıyor,
Kimse bir kelime söylemeden bu kadar sevemiyor.
Kalabalıkların içinde yapayalnızım,
Çünkü ben en çok bakışlarına alışmıştım.

Ali Aşık

İÇİMİZDEKİ KALABALIK

Bazıları için sokağa çıkmak, giyinip o kapıdan dışarı çıkmanın ötesinde bir eylemdir. O kapının ötesi yasaklı bir bölge gibi hissettirir. Herkesin size baktığı, her hareketinizin yanlış hissettirdiği bir bölge. Aslında kimse size bakmaz, herkesin kendi dünyalarında boğulduğu bir yerde siz sadece onlara karışmış bir insansınız. Gökyüzündeki milyonlarca yıldızdan biri gibi. Fazlası değil.

Fakat kendinizi kapattığınız zaman bunu göremezsiniz, bir sahnede olmadığınızı, seyircinizin olmadığını göremezsiniz. Böyle zamanlarda kendinizi konfor alanınıza kapatırsınız, örneğin yatağınız, kitaplığınızın önündeki bir koltuk veya bir pencerenin önü. Niye sadece o pencereden bakmakla yetiniyorsunuz? Neden oraya bir adım atmıyorsunuz, asıl renklerin orada olduğunu göremiyor musunuz? Kendi zihninizde bir koza oluşturursunuz fakat bu koza kelebek olmanıza izin vermez. Sizi korumaz, sadece gelişmenizi engeller. Ve zamanla her şeyi kaçırsınız. Bir konseri, bir gün batımını hatta bir hayatı öylece kaçırsınız.

Belki de artık ilk adımı atmanın vakti gelmiştir, uzun bir sahil yürüyüşü yapmak yerine sokağın başına kadar yürüyerek ilk adımı atmanın vakti gelmiştir. Siz kendinize aitsiniz, kimse yanınızda olmadığında bile var olduğunuzu hatırlamalısınız. Siz yeter ki ilk adamı atın, devamını ise zamana bırakın. Bırakın kanatlarınız özgür kalsın.

Berraknur Özdemir

TÜTÜN GÜZELİ

Samsun'un köyünden küçük evini ve tarlasını satıp eşi ve iki kızıyla Samsun'un merkezinde tek katlı bir eve taşınır Ali bey. Büyük kızı Bahire, on bir yaşındadır, küçük kızı Bahar ise iki yaşındadır. Ali bey, tüm gününü mahallede bulunan kahvehanede geçirir, eşi Naciye hanım ise ev işleriyle günü geçirir, Bahire ise kardeşi kucağında kapının önünde oturmuş, mahallede oyun oynayan çocukları izlemekle vakit geçirmektedir.

Bir gün komşu kadın hoşgeldine ziyarete gelir, Naciye hanım, komşusunu içtenlikle karşılar. Komşu kadın :

–Hoşgeldiniz komşu, ben tütün fabrikasında çalışıyorum bugün izin günüm, hoşgeldine geleyim dedim

Naciye hanım :

–Ben de çalışmayı isterdim, ev işleri ve çocuklar malum

Komşu kadın :

–Büyük kız biraz daha büyüsün, fabrikaya alırız.

Naciye hanım :

–Bahire'nin nüfusta yaşı on sekiz, fakat gerçekte on bir yaşında

Komşu kadın :

–Ne güzel işte, nüfusta yaşı büyük, hemen yarın gelsin fabrikaya benimle, cevabını verir.

Ertesi gün Bahire, komşusu Ayşe hanımın elinden tutar ve tütün fabrikasının yolunu tutarlar.

Fabrika Amiri :

–Ayşe hanım, bu kız on sekiz yaşından küçük gibi çok cılız emin

mişsiniz diye soran

Ayşe hanım elindeki nüfus cüzdanını Fabrika Amirine gösterir
Fabrika Amiri :

–Tamam, oldu o zaman işe başlasın küçük hanım cevabını verir.
Bahire küçük elleriyle tutunur hayata, fabrikada çalışan diğer kadınlar küçük kıza “Tütün Güzeli” adını verirler.

Bir gün fabrikadan eve giderken bir mağazanın vitrininde ayakkabı görür, kendi ayakkabılarına doğru bakar, epeyce eskimiştir, belki maaşımı biriktirip alırım düşüncesiyle uzaklaşır oradan Bahire.

Mağazanın biraz ilerisinde bir sinema görür, meraklı gözler ile sinema afişlerini inceler, sinemadan içeri girmek ister, bilet alması gerektiğini söylerler, bilet almaya parası yetmez ve doğruca evin yolunu tutar.

Bahire köyde ilkokulu bitirmiştir, fabrikada molalarda vakit buldukça eline geçen gazete ve dergi ne varsa okumaya çalışır. İçindeki okuma hevesi gün geçtikçe daha artar. Mahallede komşuları olan emekli öğretmen Emel hanımdan her akşam ders alır.

Emekli öğretmen Emel hanım :

–Bahire kızım, açıköğretimden eğitim hayatına devam edebilirsin, ben yardımcı olurum sana, sen çok zeki bir kızsın

Bahire :

–Teşekkürler öğretmenim, fabrikadan vakit buldukça derslere bakmaya çalışırım cevabını verir.

Tütün fabrikasında yemek molasında yanına Bahire den bir kaç yaş büyük bir genç kız gelir ve :

–Merhaba, ben Hülya, sen yeni başladın fabrikaya galiba

Bahire :

–Evet, sayılır benim de adım Bahire

Hülya :

–Tanıştığımıza memnun oldum Bahire, iş çıkışı seninle sinemaya gidelim, çalış çalış yorulduk.

Bahire ve Hülya iş çıkışı sinemaya giderler, Bahire, ilk defa sinemaya gitmenin heyecanını yaşar. Sinema çıkışı eve birlikte yürürler.

Bahire'nin en yakın arkadaşı olur Hülya, tatil günlerinde birlikte sinemaya, fuara giderler.

Ali bey, Bahire'yi zengin biriyle evlendirmek ister, eşi Naciye hanım bu duruma karşı çıkar, Bahire de hiç çekinmeden babasıyla tartışır, bu yaşta evlenmek istemediğini söyler.

Kısa zaman sonra kalp rahatsızlığından vefat eder Ali bey. Annesi ve küçük kız kardeşiyle hayatını devam ettirir, Bahire.

Aradan uzun bir zaman sonra Bahire'nin en yakın arkadaşı Hülya evlenir, tütün fabrikasındaki işini bırakıp Ankara'ya gider. Bahire, en yakın arkadaşının eksikliğini hisseder, onun yokluğunda bir yandan tütün fabrikasında çalışıp, diğer yandan açıköğretim sınavlarına çalışır. Ankara da ki arkadaşı Hülya, Bahire'yi Ankara'ya davet eder, birlikte özlem giderirler.

Tütün fabrikasında da ilerleyen yıllarda kontrollüğe yükselir, Bahire. Bir gün fabrikaya fotoğrafçı bir genç gelir, fabrikada çalışanlar fotoğraflarını çektirirler, fotoğrafçı gencin dikkatini, tütün fabrikasının Fransız penceresinin taşına oturmuş, dışarıyı seyreden bir genç kız çeker, hemen onun fotoğrafını çekmek ister, bu kız Bahire' dir. Fotoğrafının çekildiğini fark eden Bahire, çok şaşırır.

Fotoğrafçı genç :

-Tütün Güzeli, izin almadan çektim fotoğrafını, kusura bakma deyip fotoğrafı Bahire'ye verir.

Yıllar sonra tütün fabrikasında çekilen fotoğrafını baş ucundan ayırmaz Bahire, emekliliğinde hep fabrikadaki anılarını hatırlayıp anar, o bir tütün güzeli, o bir emekçidir bütün emekçi kadınlar gibi..

Nilgün Kurnaz

YALNIZLIK

İnsanlık

Kendi topluluklarını kuran yalnızlık makinesi.

Binlerce kişiyi sabahın belli saatinde kaldırıp,

Belli saatteki molalarda

Gerçekleşmeyecek hayallere daldırıp,

Yine belli saatlerde evlere yollar.

Ev ki en güzel eşyalarla döşenmiş 'yalnızlık kalesi'

Bir ömür çalışılarak elde edilen kaderin cilvesi.

Yuva belki de o ev kimine.

Birinin yavrusu mu olmamız gerekir

O evin yuva olması için?

Hepimiz yavrusu değil miyiz bir annenin?

Peki nedir?

O uzun ekmek kuyruklarında,

O şatafatlı dükkanlar zinciri olan avm katlarında,

Ya da sadece ayak ayak üstüne attığımız bir bankta,

Kimseye çare ya da dert olmadığımız..

O saf yalnızlığımız.

Gerçek sevgi bizi bu yalnızlıktan kurtaracak.

Birinin bir yerlerde

Bizi çok sevdiğini bilmek,

Yanımızda kimse yokken bile

İçimizi ısıtacak.

Yalnızlık Tanrı'ya mahsustur derler.

Tanrı bile bizi yarattığı halde..

O'nu sevmemizi ister.

Belki o da böyle yalnızlığını yener.

Yağmur Kaplan

SERİN SANATLAR

Yazın en civcivli zamanıydı. Güneş mesaisini gecenin geç vakitlerine kadar sürdürdü. Kendisi çekilse de ateşten okları kan ter içinde bırakıyordu insanları. Evlere sığamayanlar yüzlerine vuracak ufacık bir esintinin peşinde sahili doldurmuşlardı. Ara sıra bir vapurun kışkırttığı dalgalar iştahla kıyıya vuruyor kumları şöyle bir okşuyor ve nazlı nazlı geri çekiliyordu.

Şanslıydım. Karanlık bir köşede sandalların arasında ayaklarım denize nazır oturuyordum. O cilveleşme anının püfür püfür her ayrıntısına şahit oluyordum. Ay ışığının izini takip ederek sahile ulaşan köpüklerle sakalaşıyordum. Yanı başımdaki emektar sandallar beni meraklı gözlerden gizliyordu. Hüzme ışıklı sahilin bu karanlık köşesinde görünmüyordum ama görüyordum. Denizin neşesiyle kendimden geçmişken iki kişinin yaklaştığını gördüm. Sallana sallana, arada duraklayarak mehter takımını nizamıyla yürüyorlardı. Kumlara adım attıklarında düşmemek için birbirlerine tutunmak zorunda kaldılar.

İnsanları gözlemlerken onları şekilden şekle sokup yeni hayatlara oturtmayı severim. Bu arkadaşları görünce aklıma nokta ile virgül geldi. Yeni bir hayata hazır olmadıkları her hallerinden belli olan iki kafadarın konuşmalarını duyabilmek için denizle sessizlik anlaşması yaptım. Uzun boylu zayıf olan virgül, kısa boylu, تنها saçlı gürbüz olanı ise tam bir noktaydı. Suçlu karanlıkmiş gibi kaykıldı virgül; -Ulen S. Karanlıkta önümüzü görmüyoruz, parkta oturalım dedim sana!

Nokta kendini kumların üzerine bırakırken kelimeleri ağzında yuvarlayarak cevapladı.

-Otur otur az hava alalım. Oturdular sohbet koyulaştı. Dolanan diller neler anlatıyordu neler! Aldıkları alkolün etkisi ile ısınan bedenleri sıcak havayla iyice tutuşmuştu. Denize girmekten bahsetmeye başladılar. Virgül güç bela ayağa kalktı. Noktayı yerden kaldırmak için elini uzattı. Başarılı olamadı. Nokta her seferinde kumun üzerine düşüyordu. Virgül usanmadan yeniden elini uzatıyordu. Bu sahne bir oyun provası tadında dakikalarca sürdü. Sesli gülmemek için kendimi ne kadar zorlasam da arada içime içime kahkaha patlatıyordum.

Bu arada devam eden ayağa kalkma çalışmaları ikisinin birden yuvarlanıp denizle buluşmalarıyla son buldu.

Suyun kaldırma kuvveti de bir işe yaramadı. Uzaktan gören denizin içinde iki kişinin su balesi yaptığını düşünebilirdi. Banklarda oturanların telaşlı koşuşturmaları iki arkadaşı sudan çıkarma çalışmaları derken polis ekiplerinin gelmesiyle ortalık iyice şenlendi.

Denizden güç bela çıkarıldıklarında Virgülün biraz çekmiş, Noktanın da hafif zayıflamış olduğu farkediliyordu. Can havli dedikleri bu olsa gerek. Demek ki harcadıkları güç kiminin boyundan kiminin de kilosundan alıyordu. Polis memuru Noktayla Virgülün koluna girmiş karakola götürüleceklerini anlatmaya çalışırken Nokta bombayı ortaya bıraktı.

-Gidelim anam gidelim, biz karakol görmedik adam mıyız ?

Gece boyu tuttuğum sesimin ipini çözdüm. Nasıl bir gülmekti ama... Ha ha ha... Gözler birdenbire olduğum yere çevrildi. İşte o an Virgülden sahnenin son sözü işitildi.

-Ulen S. Yarın akşam parkta oturalım, kuru kalırız bari.

A. Çiğdem Bozkurt

CURCUNA MEVSİMİ

Bir vesika, az ışıklı bir odanın zemininden pencerelere doğru nefes alan,
Bir vesile, insanları yalnızlıklardan keşmekeş kalabalıklara atan,
Bir vasıta, insanları sokaklardan kaçırıp, sıcacık kumsallarda koşturan,
Bir ahenk, insanları sıradan eşyalardan kaçırıp, sokaklarda saatlerce koşturan,
Bir nefret, insanları insanlardan uzaklaştırıp, masumâne gözleri kanla konuşuran,
Bir sabah, insanları aynalarda sırlarından ayırıp, telaşlı gündüzlerle kavuşturan,
Bir akşam, insanlar benliklerinden ayırıp, kör gecelerde başkalarıyla buluşturan,
Bir kalabalık, nereden geldiği bilinmez mutantan bakışları, caddelerce savuşturan,
Bir yalnızlık, nereden geldiği bilinmez muttaki sessizlikleri, serin evlere yayan,
Bir dakika, o dakika tüm saatleri çevresinde pervâne eden, etrafında perişan gezdiren,
Bir saat, o saat ki tüm mevsimleri gölgesinde târumâr eden, hançeriyle yerle yeksân eden,
Bir asır, o asır densizlikleri kendi karnından doyuran, yetimlere kendi karnından zulmeden,
Curcuna mevsimi bu tüm Dünya'da yankı buldu,
Curcuna mevsimi bu, gürültüler insanları, sessizlikler kendini buldu...

Erçağ Akarca

KADIN İMGESİNİN GÖLGESİNDE:

ERKEK ŞİİRİ YENİDEN DÜŞÜNMEK

Modern Türk şiirinde kadın, uzun süre yalnızca bir imge olarak var olageldi. Erkek şairin arzularının, hayal kırıklıklarının, düşle süslenmiş iç dünyasının yansıması olarak “kadın”, çoğunlukla bir temsil alanıydı; yaşanmışlık değil, yaşanmak istenenin suretiydi. Bu bağlamda kadın, özne değil, şiirin dekorudur.

Peki ya bu dekor yerinden çekilirse?

Kadın imgesi, erkek şairin elinden alınır mı ortaya bir boşluk mu çıkar, yoksa bir imkân mı?

Bu sorunun cevabını belki de en çarpıcı biçimde Tomris Uyar örneği üzerinden düşünebiliriz. Uyar yalnızca kendi güçlü yazınıyla değil, aynı zamanda modern Türk şiirinin dört büyük şairi — Cemal Süreya, Turgut Uyar, Edip Cansever ve Ülkü Tamer — ile yaşadığı ilişkiler ve bu ilişkilerin onların poetikalarında açtığı alanlarla da anılır. Şiir tarihimizde benzeri az görülen bu yoğun ilgi, kadının bir nesne olmaktan çıkıp şiiri dönüştüren etkili bir figüre nasıl dönüştüğünün de göstergesidir. Ancak soruyu tersinden sormak gerekir:

Bu dört şair Tomris Uyar'ı hiç tanımasaydı, yine de şiirleri bu derinlikte olur muydu?

Ya da Tomris, onların şiirindeki kadın imgesini ete kemiğe büründürerek mi onları daha sahici kıldı?

Turgut Uyar, "Göge Bakma Durağı"nı yazarken sadece bir kadına değil, bir zihne, bir metinlerarası varlığa da âşıktı. Edip Canseverin dizelerinde Tomris, hem somut hem de soyut bir aşkın merkezi hâline geldi. Cemal Süreya, "Keşke yalnız bunun için sevseydim seni" derken bir ironinin ardına gizlenmiş kırılğanlığı dillendiriyordu. Ülkü Tamer ise aşkı en naif haliyle onun etrafında örüyordu.

Bu şiirler, kadını bir imge olarak değil, karşılarında duran bir bilinç olarak kavradıkları ölçüde derinleşti. Tomris Uyar'ın sadece bireysel kimliği değil, entelektüel varlığı da bu erkek şiirinin sınırlarını genişletti. Kuramsal açıdan Hélène Cixous'nun kadın yazısı kuramı burada devreye girer. Cixous, kadının yalnızca konu edilmesinin değil, kendi deneyimiyle yazmasının, yazının biçimini de dönüştüreceğini savunur (Cixous, 1975). Tomris Uyar da yalnızca bir "esin perisi" değil, aktif yazan, düşünen, kuran bir kadındı. Kadın yazısının ta kendisiydi.

Şimdi soruya dönebiliriz:

Kadın imgesini erkek şairin elinden alırsak, şiir eksilir mi? Belki kısa vadede evet; çünkü konforlu ve alışıldık bir mecra kaybolur. Ancak uzun vadede şiir kendi hakikatine yaklaşır. Kadını nesneleştirmek yerine özne olarak tanımak, yalnızca etik değil, estetik bir dönüşüm yaratır.

Tomris Uyar'ın, o şiirlerin "müzesi" değil, onların içindeki hareketli bilinç olması bundandır.

Müjgan Eminoglu

VAKİT ÖLDÜRMEK

Ailece hep birlikte yaptığımız klasik pazar kahvaltısından sonra herkes bir köşeye çekilmişti. Ben de elimde telefonla kendimce öylesine bir şeylere bakıyordum. O sırada eşim, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Ben de "Hiç, vakit öldürüyorum," diye cevap verdim. Amacım, yaptığım şeyin çok da önemli bir iş olmadığını, sadece öylesine vakit geçirdiğimi belirtmekti.

Ancak ondan hiç beklemediğim bir tepki almıştım. "Bence bu cümleyi bir daha kullanmamalısın," dedi.

Böyle bir tepkiyi beklemiyordum açıkçası. Ne vardı ki "vakit öldürüyorum" demek? Sonuçta bu, lüzumsuz işlerle ilgilendiğimi, amaçsız ve bilinçsiz bir halde olduğumu ifade etmiyor muydu?

"Neden bu kadar önemsedin?" diye sordum. "Zamanın değerine, insanın varoluş amacına ve yaşamın anlamına hakaret etmişsin gibi geldi," dedi.

İşte o an sarsıldım. Ne kadar da haklıydı! Zaman, insanın sahip olduğu en kıymetli ve geri döndürülemez kaynaklardan biri değil miydi? Hatta bazen zamanın içinde zamana ihtiyaç duymaz mıydık? Peki, o zaman "vakit öldürüyorum" demek de neydi? Aldığımız her nefesin, yaptığımız her işin ayrı bir kıymeti varken neden zamana bu değersizliği yüklemiştim ki? Aslında telefonumu karıştırırken dışarıdan bakıldığında önemsiz gibi görünse de bu eylem gerçekten amaçsız mıydı, yoksa benim için kısa bir mola mıydı? Belki zihnimi boşaltıyor, belki de farkında olmadan yeni şeyler öğreniyordum.

Burada asıl mesele, zamanı nasıl kullandığımdan çok ona nasıl anlamlar yüklediğimdi sanırım.

Bundan sonra "vakit öldürüyorum" yerine "şu an biraz dinleniyorum" ya da "kendime zaman ayırıyorum" gibi daha bilinçli ve olumlu ifadeler kullanmaya dikkat edeceğim. Hem artık anladım ki; "Boş geçen zaman yoktur, sadece anlam katılmamış anlar vardır."

Hayatımıza güzel anlamlar katabilmenin temennisiyle...

Ayşe Rümeyza Aydın

AŞK ÇEMBERİ

Güle kumrular kondu bülbül yas içinde değmeyin yüreğime bu gece yas içinde.

Sevdalılar cıvıldaşır aşk ile söyleyin dostlar benim yârım kiminle...

Ne sen sor ne diyeyim kalem ağlar kan içinde, defterim ala boyandı içerim dert içinde.

Sabah şafak söker mi bilmiyorum bana sabah olur mu sormuyorum, kim bilir kimler var benimle aynı dert için de güneşi görmeyince perdemi indi yârım gözüne hangi adrestesin bilmem ki niye.

Yastığım iğneli batar yüzüme, pamuk olsa neyime sen olmayınca titrer ellerim gözyaşımı silmeye. Duymazsın bilirim sağırsın sözlerime kireç bağlamış yüreğin yine, bakmıyorsun hiç benim yönüme. Pıhtı atmış beynine sendeki bu hâl niye...

Diye diye bitmiyor sorular boğazım da hıçkırıklar son bulur mu bu yakarışlar.

Bir yâr gider bir yâr gelir hadi sen git işine diyor dinlediğim şarkının sözleri. Aklım idrak etmiyor yüreğim söz dinlemiyor yazmış seni sonum olsa da durmuyor seni söyler seni dinler her vakitte. Vakit var mı vakit geçirmeye söz geçmiyor inan deli gönlüme...

Umut desen dağların dibinde kerem gelse geçmez ki biline Aslı'ya sorsalar göz göze değmeye verir bin canı olsa Kerem'e Deli sanıyorlar bunları söyleyince hiç düşmemişler aşkın çemberine ateşi sert geçilmiyor ki gidile, can çekişe çekişe kül ediyor sevince...

Gurbet Miran Demir

MEKANSAL BAKIŐMA

Ben sana bakınca;

Bir akırdikeni palazlanır bozkırın orta yerinde,

Moru başka bir mor,

atlamıő avuların ortasında yara izleri.

Ben sana bakınca;

Kim bilir neler konuşulur yeryüzünde,

Kazanların altı harlanır,

Birinde sen, birinde ben

Alevi göğe vurur akőamüzeri.

Ben sana bakınca;

Yazılmaz artık kırk yıllık şiirler,

Őairler kesme kalem, ozanlar lal olur.

Bin gece anlatılan masalların sonları yazılır,

Taőra kentlerinin belirsiz ayak izlerinde.

Ben sana bakınca;

Kömür kokusundan yüzleri bulanır iőçilerin,

Nakıőları birbirine dolanır genç kızların eyizlerinde

Kronos'un takvimi tükenir.

Zaman yok, zaman bir iblis.

Yine de;

Ben sana bakınca,

Bir filiz baş verir topraktan,

Tanrıyla adil pazarlıklar yaparım yeryüzü sularında,

Sınırlarını belirler mekânsal bakıőmaların.

Kıskanlık mı yaptığı? Haőa

Ben sana bakarım bir olur alem

Tanrı dahil.

Ayşe Demir Aktaş

SESSİZ ÇIĞLIK

Gece ıssız,
Yıldızlar saklanmış,
Zaman durmuş sanki.
Sessizlikte yankılanan kendi
sesim,
Geçmişin izlerini ararım
gözlerimde.
Her hatıra, sönmeyen bir yıldız
gibi,
Parlayıp kaybolur, acımı
körüklükler.
Ben acı içinde,
Sen gecende bahtiyar.
Her gece bir ses böler uykumu,
Yüreğimde bir acı...
Gel dese yine bana geri.
Kim görebilir acılarımı?
İmamın sesi ağıt yakıyor sanki.
Tan yeri ağardı, ağaracak...
Gece bitmek bilmiyor.
Saatler durmuş gibi,
Bekleyişim ebedi.

Gecenin sessizliği fısıldar korkuyu,
Ama içimdeki ses umutla çağırır sabahı.
Bu nasıl bir kara gece?
Benden başka herkes uykuda,
Sis çökmüş dağlar gibi,
Yüreğimdeki ağırlık.
Gözlerim uzaklarda,
Ufuk çizgisine sabitlenmiş,
İlk ışığın dokunmasını beklerim,
Sanki her şeyin cevabı onda gizliymiş
gibi.
Güneşi bekliyorum,
Işığını dağıttığında,
Belki dağılır tüm karanlık.
Bu gecede uyku yok gözlerimde.
Güneş umut olur sızlayan yüreğime.

Asiye Yaşargün

KETUM SAFHA

Hiçbir şey yakışmadı bize bu dünyada
Ne büyük başarılar ne de ağır yenilgiler
Gözlerimiz büyümedi bizim
Bilinmemişlik siren gibi beynimizde her daim

Hiçbir şey etkilemedi bizi
Ne güzel cümleler ne de kötü söylemler
Kalbimiz hissedemedi bizim
Yalnızlık çalı gibi damarlarımızda her daim

Hiçbir şeyi göremedik bu dünyada
Ne parlak ışıkları ne de zifiri karanlığı
Adımlarımız meçhullaştı bizim
Tanınamamışlık savaş gibi içimizde her daim

Can Ahmet Doğrul

BİR DE BENDEN DİNLE KADIN'IN TÜRKÜSÜNÜ

Tanrı kadını yaratırken, nice kanatlarla donatmıştır onu. Gökyüzüne meftunluğu bundandır kadının . Uçmak tabiatına işlemiştir, “uç”larda olmak da öyle... “Sema” bir kadın adıdır, “Asuman, Râna, Gökçe” de öyle...

Neden bu kadar korkuldu kadının özgürlüğünden? Kadının istediği zaman, istediği yerde dans edebilmesinden, çiçekli elbiselerini giyip rüzgara karşı şarkı söylemesinden, tüm keder bulutlarını dağıtacak olan şen kahkahasından... Neden korkuldu bu kadar?

Kadının özgürlüğü neden şeytanın ekmeğine yağ sürecekti endişesiyle kısıtlandı? Adem'e elmayı neden Havva yedirdi?

Binbir kanatlı kadın, her defasında neden bir kanadından vazgeçmek zorunda kaldı? İnsanlığın selameti önce neden kadından soruldu?

Okudukça soran kadın... Bildikçe kanatlarını arayan kadın... Üç-beş yıllık ömrünü de bir parça özgürlük için harcayan kadın... Dünyada yorgun düşen, ahirette davacı olan kadın...

Fatma Zehra Demir

DUVARIN ÖTESİ

Sıcaktı. Ama yazın sıcağı değildi bu; yılların içimde biriktirdiği, hiç dinmeyen bir iç ısıydı. Belki de yanma hissi dediğimiz şey, çocukken halıya sürtünen dizlerimizde değil de, zamanla eksilenlerde birikiyordur. Bilmiyorum. Bildiğim tek şey; o gün, emekleyerek girdiğim bir odada bir hayata rastladım.

Kapı açık değildi, kapalı da değildi. Aralıktı sadece. Çocuk aklımla fark edemediğim bir geçişi belki de o ; oyun ile hatıra, şimdi ile sonsuzluk arasında ince bir çizgi. İçeri girdiğimde duvarlar sessiz tanıklardan ibaretti. Fotoğraflar. Portreler. Her biri bir hayatın kalıntısı. Ama biri... Biri beni tanıyordu. Kocaman gözlüklerinin ardından gülümsemeyi unutan bir adam, bana bakıyordu.

Ona yürümek istemedim. Ona süründüm. Çocuklar yürümeyi bilmez; içgüdüyle yaklaşırlar. Elimdeki şeker, sıcakta avucuma yapışmıştı. O an, onu vermeliydim. Sanki o şekerde saklıydı söyleyemediklerim. Sanki bir armağandı, adını yeni öğrenmiş bir çocuğun sevgisini anlatma biçimi.

Küçücük bedenimle doğrulmaya çalıştım. Dünyayı ayakta karşılayacak gücüm yoktu henüz. Ve belki de bazı karşılaşmalar diz üstü gerçekleşir. Çünkü hürmet gerektirir ya da kabullenilmiş bir zayıflık. Düşmeden önce, düşeceğimi bilmeden... O adamın resmine uzattım o yapış yapış şekeri. Sonra...

Bir ses geldi. "Teşekkür ederim kızım," dedi.

Donup kaldım. Sesin geldiği yerde sadece resim vardı.

O an anladım. Bazı sesler kulaktan geçmez. İçimize, en derin yere konuşur. Sonra büyüdüm.

Resim hep aynı kaldı, ama ben değiştim. Konuşmaya başladım. Cümlelerim oldu. Cümlelerime sığmayan dertlerim. Dönüp hep ona anlattım. Hiç cevap vermedi. Ama bakışlarını kaybetmedim. O sessiz tebessüm, hayatımdaki en uzun cümleydi.

Onun yaşı şimdi bana emanet. Aynı yerden bakıyorum hayata; aynı yaşta, aynı derinlikte. Belki de onun konuşmaması, benim konuşmam için bir çağrıydı. Belki o gün şekeri ona uzatmam, şimdi suskun bir gülümsemeyi ben taşıyayım diyeydi.

Şimdi biliyorum.

Kimi sesler büyür içimizde.

Kimi insanlar hiç gitmez; çünkü hiç tam olarak gelmemiştir zaten. Ben onun sesiyle büyüdüm.

O, benim sessizliğimde yaşıyor.

Ve bir gün, ben de bir duvara asıldığımda, belki bir çocuk gelecek. Belki avucunda erimiş bir şekerle. Belki gözlerinde bir soruyla. Ve ben ona hiçbir şey söylemeden, her şeyi anlatacağım.

Zozan Deniz

COĞRAFYA AYLAR VE HÜZÜN

İsviçreli bilim insanları bir araya gelip bir araştırma yapsalar, konusu da "insanı en çok hüzünlendiren ay" olsa, araştırmayı da hasbelkader bizim ülkede gerçekleştirseler... Sonuç ne olurdu acaba?

Coğrafya kitaplarında Akdeniz'in bitki örtüsü makidir, Karadeniz ormanlarla kaplıdır vs. gibi birçok bilgi yer alır ama o kitaplarda yazmayı unuttukları bir şey var bence: Bizim coğrafyamız hüzün örtüsü ile kaplıdır. Bu, maalesef Coğrafya kitaplarında yazmaz. Yüzlerce hatta binlerce yıldır muhtelif birçok hüzne, acıya tanıklık eden bu topraklar artık hüznü içselleştirmiştir. Hüzün ve acı da bizim topraklarımıza karşı hiç yabancılık çekmemiş, hemen uyum sağlamıştır. Sulak bir dere kenarını bulunca hemen boy veren taze bir kavak ağacı gibi boy vermiştir bu topraklarda. Ondan mütevellit hüznün her türlüyle hemhal olmuş bir millete "Sizi en çok hangi ay hüzünlendirir, hangi aylarda daha hüzünlü hissedersiniz?" gibi sorular sormak abesle iştigal etmekten başka bir şey olmaz herhâlde. Yılın on iki ayı da bizim için hüzün yüklüdür. En ufak, ufacık bir gök gürültüsünde bile yağmurunu hemen boşaltmaya hazır yağmur yüklü bir bulut gibi... Nereden, ne zaman ortaya çıkacağı hiç belli olmaz. Bir anda ortaya çıkıverir; nereden, nasıl geldiğini anlamazsınız bile. Ne var ne yoksa hepsini üstümüze boşaltır, sonra ortadan kaybolur. Tabii, belli bir süreliğine.

Belki birkaç gün, belki birkaç hafta, taş çatlasa bir ay... Sağ olsun bizi asla terk edip gitmez, ayrılıklarımız hep kısa sürelidir. Ama yine de illa bir ay seçmemiz istenirse on iki ay içinden büyük çoğunluğumuz eylül ayını seçecektir. Eylül ayında kendinizi sokaklara atarsanız doğadaki her rengi, her rengin onlarca farklı tonunu görebilirsiniz. Mesela sarı renginin sadece sarı olmadığını, altuni gelincik sarısı ile buğday sarısının aynı sarılar olmadığını çok rahat bir şekilde ayırt edebilirsiniz. Fakat bu renkler, sararmış yapraklar nedense insana hüznü verir. Sanırım bütün bir yıl ağaçların tepesinde asılı duran yemyeşil, tazecik, insana huzur veren yaprakların dallarından ayrıldığını; sararıp solduğunu görmek bizi üzüyor. Evet, evet, bu yüzden olsa gerek. Eylül, bize hep ayrılıkları hatırlatır. Bir yaprağın dalından ayrılmasını, yeni üniversite kazanmış bir öğrencinin ailesinden ayrılmasını, bütün yazı deniz kenarındaki bir sahil kasabasında geçiren ve yaz tatili biten küçük bir çocuğun denizden, kumdan kalelerinden, deniz oyuncaklarından ayrılmasını... Çalışma masamın üzerinde duran ve gece yarısına yaklaşan saatim de bana kalemimden ayrılmam gerektiğini hatırlatıyor...

Şükrü Sar

KELİME

Dünyanın çevresi çocuklardan yörünge
Uzay kokusunun bastırıldığı siklâmenler
Uydu saksılarında açar perdelerini
Yitirilip gider göçebe dilekler
Dünyadan bakan bağı gözlerde

Büyük parlak yıldızın olay ufkunda
Çeker küreğini cesur balıkçı, zamansız
Girer denizin tuzlu kapısından

Uzak soğuk yıldızın, puslu siyah camında
Silinir yıldız tozları, izi kalmaz
Gölgesi hariç silüetinin.

Çağlar Saruhan

SILGI VE KALEMİN ARASINDA

Silgi ve kalem arasında,
kaç kere ürktüm yazmaktan.
Silgim sessizce eşlik ediyordu bana.
Düşündüm ki...
silersem, bir daha yazabilir miyim
diye.
Adım gibi emindim.
Kağıt da şahitti bu duruma.
Şahit olan sadece bir kağıttan ibaret
değildi.
Zaman da şahitti.
Ve artık zamanı gelmişti bazı şeylerin.
Silinmek için yazılan her şey,
tekrar yazılmaya mahkûmdu sanki
Yazdıran kuvvet,
sonu olmayanın gücüydü.
Farkına varmak,
ancak silinmiş yazıların tekrar
yazılmasıyla mümkündü.
Kim yazacaktı?
Kim silecekti?
Kim çizecekti o satırları?
Belki de hiç yazılmadı,
hiç çizilmedi,
hiç silinmedi...
Sadece bir hayalin eseri idi.

Silgi ve kalemin arasındaki
geçmişin izleri,
ne tam silinmişti,
ne de tam olarak yazılmıştı.
Bazen bir kelimenin ucunda,
bazen bir suskunluğun içinde
yaşardı.
Ve ben, o izlere baka baka
öğrendim,
bazı hikâyelerin hiç
anlatılmadığını...

Çünkü bazen,
silgi de kalem de birdi.
Biri olmadan diğerrinin anlamı
yoktu.
Tıpkı yaşanmışlıkla unutulmuşluk
gibi,
aynı elde, aynı yürekte
buluşuyordu ikisi de.

Talha Ubeyde Şirin

YİTİRİLMİŞ HEVES ÇAĞRISI

Kalan heves parçalarıyla tutunuyorum,
ucundan kaçmaya hazır hayata.

Çabalıyorum, görüyorum:
ellerimde kan,

yüreğimde paslı bir hançer,
gözlerime inmiş perde,
üstünde yaş.

Ben yine de tutunuyorum
kalan heves parçalarıyla,
ucundan kaçmaya hazır hayata.

Keskin acısını içimde hissediyorum,
yokluğunun kırık parçalarını topluyorum.

Görmek istemesem de görüyorum,
duymak istemesem de sessizlik yankılanıyor.

Her vakit içimde bir boşluk,
her vakit sensizlik.

Tozlanmış hayallerine tutunuyorum,
yitirmeyi arzuyla bekleyen hayat derinlerinde
kalan heves parçalarıyla.

Sevde Kapıcıoğlu

Bu resmin hikayesi ilk insandan başlamakta. Önde çizilmiş olan kadın, Havva' yı temsil etmekte. Kadının hemen arkasındaki ressam şapkalı silüet Lilith'i temsil etmekte. Sarmaşıklarla birbirine bağlanmış iki kadın. Biri itaat etmeyi reddetmiş, biri erkeğin kaburga kemiğinden yaratılmış. Lilith'ten gelen sarmaşıklar Havva'nın "ayıp" denilen yerlerini örtmekte. Burası "kadın kadının yurdu değil, kurdudur." cümlesine ithafen. Artık kadının namusunu " itaat etmeyen, güçlü olan" kadınların da aşağıladığını anlatmak istedim. Lilith'in ressam şapkası ve Havva'nın çıplak bedeni, tüm yaratılışın bir sanat olmasını tasvir ediyor. Arkada kalan, birbirine halatla bağlanmış sonuna kadar açık gözler ise yine doğanın renkleriyle harmanlanmış. Bu gözler, Lilith ve Havva'nın "namusunu" ayıplamaya and içmiş.

Ceren Çeki

ANNE

Ah anne

Bir oldu bittiye bakıyor hayatım.

Bütün gecelerim karanlık

Bütün sabahlarım Kirli.

Bir yığın insan ve içinde ikimiz.

Havalanıyor umudum ikide bir

Dokunsalar dağıtacağım ince kolyeler gibi anne

Tek tek sayılacak yokluğum.

Her sayfada yokum diyeceğim

Her boşluk bir şiir kaldırır çünkü

Şimdi sulamadığım sardunyalar

Kopuyor dallarından birer birer.

Göğsümde bir gül yanıyor

Bir kör düşüyor bahçeme habersiz

Ah anne

Dünya bazen yetmiyor

Gitmek en olacak şey belki

Gidelim buralardan

İçim üşüdü epeydir.

Hanife Şişman

SÜREYYA'DAN İNMIŞ GİBİ

Dua etsen göğe çıkar sesin,
Cihan gelse dökemez eşin,
Anam, ruhum, şefkatin pîrisin,
Cemâlin nur, bahar gibi!
Hüner sende, letafet sende var,
Güler yüzle açılır bin bahar,
Sana hasret çeker oldu diyar,
Gönül senden haber gibi!
Niyâz etsem duyan sensin elbet,
Hilâl kaşlı, gülüşün hep saadet,
Gönül kandil, ışığınsa şehadet,
Süreyya'dan inmiş gibi!
Aksak-i der ki: Sensin âb-ı hayât,
Gönül mülküm, cihanımda zînet

Kutay Akça

GÖKSELİ AŞKLAR

Gökyüzüne baktığımda yaktun..
Öyle istemiştim ki seni görmeyi,
Kanlı şerbet yapıp içtim gölgeni.
Yıldızlar al rengine boyandı..
Ülker Şâhı tahtından inip
Zühresiyle saltanata 'kut'sandı!..
"Üvercinka" bile cemâline kavuştu..
Bizim aşkımız göktanrıyla yok oldu!.

Alkım Türk

SİNEKLİ ÇOCUK

“Allah senin belanı versin!”

Annem yine tatlı diliyle beni seviyor. Suratsızlığına acımasızlık ve sevgisizlik eklenmiş. Sineği ısırarak istemiştim. Ne olmuş yani?

“Doğmasaydın, atıverseydin seni klozete.”

Allah bizi ısırarak canlıları neden yarattı ki?

“Anne, Allah neden kan emen canlı yaratmış ki?”

“Senin gibi çocukları tüketmek için. Hâlâ konuşuyo bak.”

Soru sormak suç, ağlamak suç ama en önemlisi çocuk olmak suç.

Neden doğdum ki? Dayak yemekten büyüyemeyeceğim galiba.

Annenin vurduğu yerde gül değil morluk bitiyormuş. Kandırarak büyütmüşler bizi, avutmak için. Anne kutsalmış gibi aşılacak için.

Böyle anne mi olur? Sayın çocuklar böyle anne olmaz, olamaz. Artık vurduğu yerler uyuşmaya başladı. Gözüm kararıyor dünya da dönmüyormuş. Dönse annem düşerdi belki aşağıya doğru.

“Anne, yeter çocuğun rengi gitti. Ne var sinek ısırıldıysa?”

Abim. Canım abim kurtar beni bu korkunç kadından. Gargamel desem değil neye benzediğini bile bilmiyorum. Sahi annem insan mıydı?

“Al götür şunu duş aldır. Pislik!”

Abim kollarına aldı beni. Yarım yamalak gördüğüm kadarıyla yüzünde acı bir ifade vardı. Salatadan çıkan limon ona denk geldiğindeki gibi bir yüz ifadesi değildi bu. Anneme de böyle bakardı bazen. Tiksinek miydi? Tiksindiği ben değil bana ait olmayan yaralardı galiba. Hiç iyileşmezdim. Hep dayak yer, burnumdaki sümüğün tadına bakardım.

Hatta bazen yerdim onu. Kimsenin görmediğine inandığım yerlerde yutardım. Altı yaşındaki çocuk için değişik bir büfeydi her şey bana.

Gördüğüm her şeyin tadına bakmak isterdim

Annemi yesem dayağa doymuş mu olurdum?

“Abicim iyi misin?”

“Hı hı.”

“Ilık suyla yıkayayım seni. Sahi sen neden sinek yedin?”

“Beni ısırıldı. Gördün sende. Ben de onu ısırılmak istedim.”

Önce hafif bir tebessüm gördüm yüzünde. Sonra güldü. O gülünce yaralarımı unuttum. Acıyan yerlerimde sanki oyuncaklar çıkıverdi.

Abim hediye almış gibi sevindim. Elimi yüzüne götürdüm.

Gülümsemenin yerini yine o acı ifade aldı.

“Annem beni neden sevmiyor abi?”

“Kendinden başka kimseyi sevmez o. Üzülme ben seni seviyorum.”

Güzel güzel yıkadı beni. Sarı havluma sardı. Soğuk taşa bastım ayağımı. Bu banyo fayanslarını annemin kalbi sanıp hep yalınayak gezerdim.

“Necip sineği yutmadın değil mi?”

“Yuttum.”

“Ya oğlum... Neyse kötü olursan bana söyle anneme söyleme.”

“Hı hı”

Odaya götürürken beni kucağında anneme baktım. Namaz kılıyordu.

Hiç gülmez, hep ağlardı. Ağlaması bile kötüydü. Çok çirkin kadındı.

“Allah sana bakmaz ki sen çirkinsin. Banyo fayansları gibisin. Taş anne!”

Abim ağzımı kapattı hızla beni odama götürüp kapıyı kitledi.

“Necip bir daha öyle bir şey duymayacağım ağzından. Tamam mı?”

“Hı hı.”

Diyeceğim işte bana ne! Taş kadın, kötü kadın. Rüyamda onu göreceğim. Orada da dövecek beni.

Yatağıma tırmandım. Karnımda garip bir hareketlenme vardı ama tuvalete gidemezdim. Banyodan sonra büyük tuvaleti yapmak kötüymüş. İçimde mi tutayım bu kakayı?

“Abi kakam geldi.”

“Annem uyuyunca götürürüm seni tuvalete olur mu?”

“Annem uyumaz ki. Allah onu benim rüyama gelmesin diye uyutmuyor bilmiyor musun?”

Salondan garip sesler gelmeye başladı. Karnım guruldadıkça sesler artmaya başladı. Abim heyecanla odanın dışına attı kendini. Bana ilk defa bir şey söylemeden gittiği için öylece kala kaldım. Annemin hırıltı gibi seslerini duyuyordum ama bunlar kanat sesine benziyordu sanki. Karnımda kıpır kıpır dolanan sinek ve annemin tuhaf sesleri... Odanın kapısına yönelip salona doğru baktım. Annem yerde ağzından köpükler çıkıyordu. Annem dalga yutmuş. Koca denizi kusmaya çalışıyor, benim sinek oraya gitmek istiyordu. Abim telefonda bağıra bağıra birileriyle konuşuyordu. Korkarak anneme doğru ilerledim. Ayak parmaklarımı sık sık gittim yanına. Ona çok yaklaşılamazdım. Tutarsa döver, tutarsa yaralar beni. Gözlerini fal taşı gibi açmış benim ardıma bakıyordu. Ağzındaki dalgalar beni alacak diye korktum. Bir anda karın ağrım geçiverdi. Bacaklarımdan aşağıya sıcaklık yayıldı. Altıma sıçtığımı annem ölürken öğrendim.

“Anne bak sinekli kakam geldi.”

Büşra Ayülkü

UZAKTAN SEVMEK

Kimse bilmeyecek sana olan aşkıımı

Kimse bilmeyecek sen yanımdan geçerken kalbimin nasıl attığını

Kimse bilmeyecek sana bakarken içimde bir sürü yıldızın kaydığını

Kimse bilmeyecek o gözlerin dönüp bana baksa her şeyi unutup sen diyeceğimi

Belki sen bile bilmeyeceksin kar yağarken, çiçekler açarken, denizler kumsallara vururken bile seni düşlediğimi

Meryem Feyza Yazgı

DURGUN BİR SUDA SİLÜETİM BELİRİR

Durgun bir suda silüetim belirir.
Bakar, dururum sükût içinde.
Ne vakit gidersin der gibi,
Boş, arkası ağlamaklı gözler belirir üstünde.
Üstümde ağır yaşanmışlığın ceketi,
Kaybolmuş bir hiçten başka iz bırakmaz peşimde.
Durgun bir suda silüetim belirir.
Bakar dururum sükût içinde.

Aleyna Ceylan

BENİ TANIR

Akşam yalnızlığa az kaldı
Masam beni tanır
Boş şişeler göz ucu bakar
Biterken ben

Akşama biriktirdiğim seni
Karşımdaki boş iskemleye anlatmaya az kaldı
Yamasını yaptığın örtüm beni tanır
Yama benden

Beni tanır kuşlar
Beni tanır berduşlar
Sokağın kendisi olup sokakta görünmeyenler
Beni tanır

Işığı loş odalar
Keşkeyi diline pelesenk edenler
En büyük keşke bende
Herkes bilir.

Kadri Kılıç

GÜNEŞ VE YAĞMUR

« Life is what happens to you while you're busy making other plans. » John Lennon

Güneş, beraberinde taşıdığı tüm yaşamla birlikte pencereden içeri sızıyor. İnsanlara lütfettiği aydınlık, düşünen akılların köhnesinde donup kalmış fikirlerin buzlarını eritiyor ve zihinler çalışmaya başlıyor: Planlar yapılıyor. Fakat çok geçmeden bir küçük su damlası yeryüzüne iniyor. İki, üç, dört... Derken yağmur bastırıyor. Bulutlar semayı ele geçiriyor ve grinin tüm tonları, ışığın zaptını gerçekleştiriyor. Canlılığın adını yaşama çeviren tüm o düşünen akıllar hâlâ burada, ellerinde kalakalan güneşli planlar ve yaşamın asıl gerçeği olan yağmur damlalarıyla.

Hayat, tüm sayfaları boş bir kitap gibidir ve insan, o kitabı bir romana dönüştürme çabasındaki deneyimsiz bir yazar. Kalem eline aldığı an, zihninin düşünceler üretmeye başladığı zamana denk gelir ve o andan itibaren romanının geleceği ile ilgili tasarılar yapmaya başlar. Kimi zaman birkaç sayfa sonrasında, kimi zaman hikâyenin ta en sonunu düşler fakat öyle ya da böyle beyninin ona verdiği dayanılmaz güdüyle planlar yapar durur.

Bazen eylemlerinin adını « akışına bırakmak » koyar ama bilmez ki bu bile aslında bir gelecek tasarısıdır. Hal böyleyken romanında bir türlü içine sinmeyen bir şeyler olur, sürekli geriye dönüp bazı yerleri değiştirme isteği ve ileriye gidip ne olacağını öğrenme gereği hasıl olur serüveninde. Kalemni bir türlü emin olarak bastıramaz kağıdına, kelimelerinin üstü karalamalarla dolar.

Halbuki yazarlık deneyimi olanlar bilirler, en sahici öyküler ezberden söylenircesine tek nefeste yazılanlardır. Tasarı yoktur, öncesi ya da sonrası kalemin dolaştığı lahzada bir mesele değildir. Sözcükler; insan zihninin teferruatlı ve yıpratıcı düşünme sürecinin bir ürünü değil, adeta Tanrının fısıltıları misali içgüdünün plansız rotasının ulaştırdığı bir varış noktasıdır. Gerçektir, samimidir, « İşte bu » hissidir ve nihayettir. Bu noktada güneş ya da yağmur bir kaygı sebebi değildir, olsa olsa başa gelendir ve romanın yaşamlığından bir zerre kaybettirmeyecektir.

Berfu Kayra Karaman

BİLSEM Kİ

Bilsem ki

Gözyaşlarımla toprağı suladığımda çiçek açacak

İşte o zaman gelirdim kapına

Bir umudum olsa açardım kapıları

Sana yalnızlığı anlatırdım

Desen ki

Gök mavi; gök kızıl

Toprak hasret kokuyor

Günlerin en bereketlisi seni bekliyor

Nasıl ki toprak bahara aşık

İşte ben de sana öyle aşığım

İşte o zaman

Bilsem ki

Çeyrek asırlık hasretim bitecek

Sana sağır kulaklarım tekrar işitecek

İşte o zaman gelirdim kapına

Sana yalnızlığı anlatırdım

Uğur Güllü

SEN

Olsa da küçük gönlüm, bir harap.
Derde düşüp almadım elime şarap.
Açtım elimi semaya, dedim ki:
“Bana bir yol göster, ya Rab!”
Kaç gece uyumadım, bir bilsen.
Fena da olmazdı, beni azıcık sevsen.
Gönül kirli bir cam değil ki;
Alsan eline bezi, ıslatıp ıslatıp silsen.
Ömür kısa, belki son kez gördüm.
Başıma bu derdi ben kendim ördüm.
Görüp kurtulmak isterdim bu dertten,
Ama artık göremeyecek kadar kördüm.
Tüm güzelliğini önüme sen serdin.
Soruyorum sana: Neydi derdin?
Hatırladın mı, “Ben hep buradayım.” derdin.
Bence sen, hayır değil, sadece şerdin.
Seni sevene kadar maviydi deniz,
Şimdi hiçbir rengi yok.
Eğer siz de böyle sevdiyseniz,
Bu derdin hiçbir dengi yok.

Muharrem Bozkurt

TÜL

Çamaşır sepetinde ütülenmek için bekleyen tülü aldım ve arka odadaki aynanın karşısına geçtim. Açlığın ve sefaletin koktuğu bu evden, üvey annenin hakaretlerinden ve külkedisi rolümden bir nebze olsun kurtulmak istedim. O tülü başımdan aşağı doğru tüm bedenimi örtmesi için aşağılara kadar indirdim. Aynadan kendime baktım, bir kuğu gibiydim. Kendimi gelin olarak hayal ettim. Yaşadığım hayattan bir nebze de olsa uzaklaşmak için o tülün ardına saklandım ve hayaller kurmaya başladım. Her şey o an mükemmel bir huzura büründü. Hafif, yumuşacık esen rüzgâr, üzerimdeki tülü dalgalandırıyor, yüzümde bedenimde tatlı bir serinlik bırakıyordu. Pamuklar gibi beyaz bulutlar üzerinde evleneceğim adama doğru uçarak gidiyordum. Oradaydı, oda kollarını açmış beni bekliyordu. Ardımdan sesler geliyordu. Ama dönüp o sesin sahibine bakmak istemedim. Mutluluğuma gölge olacak o seslere kulağımı kapattım. Yüzümde kocaman bir tebessüm, bir kuş kadar hafif. Sesler gittikçe yükseldi ve kulaklarımdaki perdeyi yırtacak kadar cırtlak çıkan o sese kayıtsız kalamadım, bakışlarımı çevirince, siyah saten elbiseler içinde bana doğru gelen, cadıya benzeyen üvey annem karşımdaydı.

Ben ondan kaçmaya çalışırken, o daha da hızlandı, bağırmaya başladı. “Ayşe, Ayşe kahrolasınca neredesin?” Sesi ile kendime geldim o huzurlu ortam hemencecik kayboldu. Üzerimdeki tülü hızlıca çıkardım ve sepete attım. Kapı gıcırdayarak açıldı. “Ütüler bitti mi cadaloz?” dedi üvey annem. Daha yaşadığım heyecanı üzerinden atamamışken onunla göz göze geldim. O nefret, o sevimsiz yüz...

“Şimdi başlıyorum” dedim ama sesim titrek çıktı.

“Saatlerdir ne yapıyorsun bu odada zevzek, 16 yaşını bitirdin ama halen aklın bir karış havada” dedi. Sonra iki elini beline koydu, bakışları ile beni ezdi büzdü. Tehditlerle dolu cümlelerini sıralamaya başladı. “Bana bak Ayşe, bir yanlışını göreyim! Sana ne yapacağımı biliyorsun değil mi? O dangalak baban da gelmek üzere, bıktım sizden” Nefreti gözlerinden okunan kadın, “Ütüyü bitir, sonra bana bir kahve pişirirsin ardından da mutfakta bulaşıklar seni bekliyor oyalanma” Dedi, kapıyı sert bir şekilde çarptı ve odadan çıktı. Eski kapı yerinden çıktı sandım.

Ben, yine o eski küçük oda da tek başıma kaldım. Hayaller kurdum. Ara da bir de ütülerini yaptım.

“Ah babam ah bu kadını neden soktun hayatımıza. Ben sana bakardım.”

Sevgi İncaz

KASIMIN YALNIZLIĞI

Kasımın yalnızlığını taşıyorum ruhumda
Kasım kadar tek, yalnız ve terkedilmiş
Tanıdık gelir kasımın gözyaşları

Rüzgarı eşlik ederdi kasıma
Yağan yağmur anlatırdı kasımı
Sert rüzgarlar diliydi kasımın

Benim yoldaşımdı kasım
Benim yolumdu kasım
Ben anlatırdım kasımı
Kasım anlatırdı beni

Hanife Sever

SEN DE İNAN

İnanıyorum bir gün iyileşeceğime...
Sancıların, sayılı anılara dönüşeceğine...
Penceremi kendim açabileceğime...
En güzel sabah çayını gurbetten dönerken içeceğime...
Anne kedinin kayıp yavrusunu bulup getireceğime...
Vedanın, bir kez daha görmek işlevine...
Sözleri sadece dileyerek de verebileceğime...
Tekrar tekrar denememin beni güçlendirdiğine...
İnanıyorum, çünkü ilk kez bugün değneksiz ayakta durabildim.

Ömer Aykut Topal

KENDİNE AİT BİR KRİPTA

Ruh kalktı mahzeninden,
Yavaşça çıkıyor bedeninden.
Başka bir şey kalmamış
görünen,
Buz gibi olan ellerinden.

Ruh yavaşça ayaklanıyor.
Onu götürmeye gelen
celladın peşinden gidiyor.
Yürüyor, asla yorulmuyor,
ardına bakmıyor.
Yerde yatan bedeni taş
kesiliyor.

Ne çok isterdi kendine ait bir
oda.
Daha küçücük bir çocuktu
oysa,
Vade ne zaman dolacak belli
olmaz derler insana,
Artık onun yeri kendine ait
bir kriptta.

Ruh, celladın ardından yürüyor.
Çocuk ruhu, olanı biteni oyun
sanıyor.
Kâh gülüyor, kâh ağlıyor.
Oysa ki yaşamayı en çok o hak
ediyor.

Bu karanlık dünyanın surları,
duvarları...
Çocuk kanıyla yıkanıyor her bir
yanı.
Şimdi kaldırıyor annesi yerden
o canı,
Bir de bakıyor ki ne canı kalmış
ne kanı.

Ne çok severdi sallanmayı
salıncakta.
Babasının kucağında yatağına
taşınmayı uyuyakalınca.
Ne çok severdi uyumayı anne
koynunda.
Şimdi uyuyacağı yer kendine ait
bir kriptta.

YADİGAR TURHAL'DAN BANA KALAN HATIRALAR

Kara gözlerin tatlı gülüşünden aldım, bir revnak – 1 bahar;
Suya kavuşan yılkı atları gibi içime yaşama sevinci doluverdi.
Topaç döndüren çocukların heyecanıyla kılındım berhudar,
Kalbimi tepeden tırnağa kaplayan yeisler birdenbire soluverdi.
Hayalin karşıma dikildiği an, yanık hislerin kalbime damlar,
Böyle ruhumdan hasret yumrularını safi bakışların yoluverdi.

Dağlı duygularıma gül goncası duyguların bir Lokman hekim,
Kuzularını emziren anaların şefkatiyle sarıp sarmalar beni.
Elinin elimi tutuşu, karanlıkları, yerle yeksan eden bir devrim;
Bundan dolayı her zaman arkamda hissederim naif gölgeni.
Hiçbir an sönmez, içimde, cayır cayır yanan sana olan sevgim;
Bunun için nereye baksam, görürüm senin o nurani çehreni.

Murat Kaya

SENİ BEKLIYORUM

Yüklem kadar yalnız
Virgül kadar nefes kesersin
Gözlerime değerse gamzelerin
Ölür ölür dirilirim

İçlenir bir türkü olurum dillerde
Söylenir bir şikâyet olurum gözlerde
Öznesi sen olan bir eylemin içindeyim
Ya gel ya git ya da bekle

Erhan Saygın

RESİM OLMADAN ASLA

Aylardır çok acılar çekti, fiziksel olanlar azaldı ama ruhundaki acılar dinmiyor, aksine çoğalıyor. Bir şeyler yapmak istiyor. Hiçbir şey yapmadan bir ömür nasıl geçerdi. Çok sevdiği resimden nasıl uzak kalacak. Annesi Melek Hanım bundan böyle müziğe yönelmesini istiyor. Müzik dinlemeyi zaten çok seviyor ama söylemeyi değil.

“Ellerim ah ellerim, o günü keşke hiç yaşamasaydım, daha dikkatli olsaydım” diye düşünüp yine kederlendi. Aylardır aynı düşünceler, aynı keşkeler rahat bırakmıyordu peşini. Meşguliyeti olmadığı için bunları kafasından bir türlü atamadığını Ahsen’de biliyordu. Geçen gün Begüm geldi, biraz oturduktan sonra yalvardı yakardı dışarıya çıkmaya ikna edemedi. Kendini cezalandırıyor sanki. “Asalağım artık, annem yapıyor işlerimi, yük oluyorum ona da”.

Yine mutsuz olduğu bir gece televizyon izlerken, kanalları geziyordu, sanat haberleri yapan bir kanalda röportajı izlemeye başladı. Birçok tablo vardı, hepsi mükemmel, resimleri yapan sanatçının elleri olmadığını, ayak parmaklarıyla boyadığını duyunca hayrete düştü. Nasıl benim aklıma gelmedi diye hayıflandı. İçi içine sığmıyordu sabahı zor bekleyecekti. Sabah kahvaltısını annesi hazırlamıştı, onun yardımıyla bitirdi.

Odasına boyaların durduğu dolaba doğru yürüdü, annesinin yardımına ihtiyacı vardı, seslenip çağırdı. Annesinden boyalarını sehpanın üzerine dizmesini istedi, kadın şaşırmişti ama kızını bugün mutlu gördüğünden soru sormamaya karar verdi. Şövalmesini oturduğu sandalyenin önüne koydurdu.

Boya şişesini ayak parmağına sıkıştırdı, diğer ayak parmağıyla kapağını açtı, yere koydu. Fırçayı ayak parmağına sıkıştırıp boya şişesine daldırıp çıkardı. Önündeki tuvale fırçayla, en sevdiği renk olan mavi ile “ANNE SENİ SEVİYORUM” yazdı. Son ana kadar kızını sabırla izleyen annesinin, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı

“Ne yaptın kızım sen” diyebilirdi. Ahsen o kadar mutluydu ki, kalktı annesinin göğsüne dayandı, annesi onu sarmaladı, öptü. Ellerini ondan alan teknenin pervanesini, o günkü deniz kazasını, eskisi kadar düşünecek vakti olmayacağı için Ahsen gibi Melek Hanım da çok sevinçliydi.

“Annem sen her şeyin üstesinden gelirsin”.

Müjgan Ersuna

KARA YAZI

Kokunun rengi varmış meğer.
Gözlerinise tadı...
Her dokunuş bir adım, anlamlı gizlice.
Saklanmak, sığınmak niyetli sarılmalar.
Gülüşünün bir adı varmış.
Kimse görmesin diye gamzende saklı.
Sesinin kokusu vardı ruhumda tüten.
Miskler yanında kül...
Öfkende sabır, neşende hüznün varmış.
Taş olsa çatlar, bulut olsa yağar...
Gözlerinde gündüz,
Bakışlarında gece...
Duruşunda karanlık,
Yürüdüğün yolda gizem...
Senin bir adın varmış, siyahlara
yazdığım!

Z. Seha Deniz

IŞIK HÜZMESİ

Puslu bir güneşten yansıyan ışık hüzmesi.

Rüzgarda salınan ise kış uykusu mahmurluğundaki bir dal yumrusu.

Tüm heybetiyle nazlı bir gelin gibi arz-ı endam eden Uludağ zarafeti.

İşte bu manzara saadetlerimin cem-i cümlesinin mümkün olmasına kafi.

Puslu bir güneşten yansıyan ışık hüzmesi.

Ruhumu sarmalayan ise aşkın nağmesinin amber buğusu.

Tüm zarafetiyle bir ipek elbise gibi şehrin yamacında arz-ı endam eden Üftade Tekkesi.

Puslu bir güneşten yansıyan ışık hüzmesi.

Rüzgarda salınan kış uykusu mahmurluğundaki dal yumrusu.

Tüm heybetiyle nazlı bir gelin salınan Uludağ zarafeti.

İşte bu manzara saadetlerimin cem-i cümlesinin mümkün olmasına kafi.

Mihriban Cesur

MOR AŞK

"Bırakın beni! Ne istiyorsunuz?" Hemşirenin sesiydi. Kapı aralıktı. Ömer'in ona bağırdığını duydum. Bebeğimi çöp kovasına bırakmanın dayanılmaz acısıyla kıvranıyordum. O pırlanta gibi gülümlü adam, nasıl kabalaşmıştı? Onu ilk gördüğümde, okulun önünde gülümsemiş, kalbimi yerinden oynatmıştı. O derin bakışlara teslim oldum. İlk kez sevildiğimi sandım.

Okul kantininden kahvemi alıp sınıfa yürüyordum. Yanıma yaklaştı. Kalbim hızla çarpıyordu. İçimde neşe ve heyecan doruktaydı. Fısıldadı: "Merhaba tatlı kız, kantin nerede?" Kelimeler boğazımda düğümlendi, zaman durdu. Kafamı kaşırken kahve yere düştü. Ayakkabım lekелendi. Cebinden mendil çıkarıp diz çöktü, ayakkabımı temizlemeye başladı. Babam olsaydı "sakar aptal" der, tokatı basardı. Ama o? Ne kibar, ne düşünceli!

Başını kaldırdı, zeytin karası gözleriyle baktı: "İyi misiniz?" Kalbim "Hadi evlenelim!" diye haykırırken, dilim "İyiyim, teşekkür ederim," diye fısıldadı. Ayağa kalktı, elini uzattı: "Merhaba, ben Ömer." Titreyen ellerimle elini tuttum.

Yumuşak ve sıcaktı. "Merhaba, ben Sevgül," dedim, gülümsedim. İlk kez biri beni önemsiyordu.

"Merhaba Sevgül, tanıştığımıza çok memnun oldum. Elim alabilir miyim?" Utançtan yerin dibine geçmek istedim. "Ne kadar güzel gülüyorsun," dedi.

Elimi çekip cebime soktum: "Pardon." Ömer, temizlik görevlisini çağırdı. "Sakarız galiba," diye takıldı. Yanaklarım kızardı. "Size kahve ısmarlayabilir miyim?" "Tabii olur," dedim. Şimdi, ona baktığımda, bambaşka bir adamdı. Herkese kötü davranıyordu: "Aşkım, karnım ağrıyor. Hemşireye neden bağırdın?" "Senin rahatın için düşünmekte suç.," dedi. Elini tuttum, ama o çekti. Fısıldadı: "Bu durumu kimseye, Yasemin'e bile anlatmayacaksın."

Taburcu oldum. Ekmek arabasına bindik. Yolda tek kelime etmedi. Beni yurda bırakıp gitti. O gece uyudum. Sabah telefonda mesaj yoktu. Aramaya cesaret edemedim. Endişem basınca aradım. "Sana beni bu saatte arama demedim mi? Ne oldu yine?" diye tersledi. "Kanamam var, ağrım arttı," dedim. Yalan söylüyordum, sadece onu yanımda istiyordum. İlk yalanım bu ilişki uğruna söylenmişti.

"Bir iki saate gelirim," dedi ve kapattı. Finallerimde trip atan adam, şimdi beni tersliyordu. Hastalandığımda hastaneye götürülen adam, şimdi beni umursamıyordu. Hamile kaldığım için miydi bu ilgisizlik? Değersizlik hissi içimi kemiriyordu. İçimde iki ses savaşıyordu: Biri "Seni sevmiyor," diyordu, diğeri "O sana çok aşık," diyordu. Bu girdabı kimseye anlatamıyordum. Nazar değer diye kimseyle tanıştırmıyordu. Ailemi arayamazdım; annem üzülürdü, babam döverdi. Sevgisizliğin ve baskının şekillendirdiği bu küçük kız, artık tamamen yalnızdım..

İki saat sonra geldi. Koştu. "Nasılsın sevgilim, ağrın vardı, gitmiş galiba," dedi. "Ağrı kesici içtim, iyi geldi," dedim ve sarıldım. O da sarıldı. Dudaklarına yapıştım, karşılık verdi, ama sonra itti. "Kızım, ne yapıyorsun sokak ortasında?" dedi. Beni ekmek arabasına iteledi.

Arabaya biner binmez, yanağımda bir tokat hissettim. Çat! Kafam cama çarptı. Kolumun acısına bir de kafam eklenmişti. "Sürekli beni küçük düşürüyorsun. Kendine çeki düzen ver, yoksa ayrılalım," dedi. Yüzü kıpkırmızıydı, öfkesi gözlerinden fışkırıyordu.

Arabadan dışarı çıktım, ama beni kolumdan tutup içeri çekti. "Ne kolay vazgeçiyorsun bizden?" dedi. "Benden ne istiyorsun Ömer?" diye bağırdım. Yanağımı okşadı, "Aşkım senin yanında saçmalıyorum hep aşkımdan yapıyorum," dediği gibi dudakları dudaklarıma yapıştı. Kalbim erimişti, yine ona teslim olmuşum. "Sevgilim, işler yoğun. Evlenmek için ek iş alıyorum, para biriktiriyorum. Lütfen hoş karşıla," dedi. Evlilik mi? İlk kez duymuştum. Telefonuna mesaj geldi. Bakmadan cebine koydu. "Hadi yemeğe gidelim," dedi. Birlikte yemek yedik, Galata Kulesi'ne gittik. "Beraber çıkanlar evlenir," derlerdi. Ben de masum bir hayale kapıldım. Günler geçti, Ömer eski haline döndü. Beni okula bırakıyor, akşamları alıyordu.

Arabada saatlerce sohbet ediyorduk. Bir gün, arkadaşım Yasemin beni Eminönü'ndeki kafeye götürdü. "Kafan dağılmalı," dedi. Kafede "İçim Yana Yana" çalarken, bir ses duydum: "Karıcığım, hoş geldin!" Bu Ömer'in sesiydi. Arkamı döndüm. Hamile bir kadın ve Ömer'e benzeyen bir adam vardı. Ayağa kalktım, yaklaştım. Ömer'di. Donup kalmıştım. Yasemin beni uzaklaştırdı. Sonradan öğrendim ki evli ve iki çocuk babasıymış. Okulda yatmadığı kız kalmamış. Ah sevgili ailem, bana sevginizi gösterseydiniz, bunlar başıma gelir miydi? Sevgisizliğin açtığı derin yaraların beni bu yalanlar silsilesine mahkûm etmişti.

Zeynep Uzun

KÖŞEBAŞI SİLÜETLERİ

İnsan, aslında olduğu kişiyi kaybettiğini pencereden bakarken fark eder mi? Edermiş işte...

Sendromsuz bir pazartesiye uyanmak için erken yatmaya çalıştığım bir pazar gecesi idi. Ne yazık ki yine uyku tutmamıştı. Birden ayağa kalkıp pencereyi açtım. Şiddetle yağan yağmuru görünce çantama şemsiyemi koymayı düşündüm. Bu yağmur böyle sürüp giderdi. Yarın sıırılsıklam iş yerine varırsam kokoş iş arkadaşımın yüzünün alacağı şekil gözümde canlandı. Hafifçe gülümsedim. Gülümsemem kahkahaya doğru evrildi. Camdan baktığımı gören karşı apartmandaki suratsız komşum tepkisiz gözlerle bana bakıyordu. Aldırış etmeden yoldan geçenleri izliyordum. Kim olduklarını bile tam olarak göremediğim insanlar bu saatte nereye gidiyordu? Sanki herkes sessizce bir şeylerden vazgeçmişti. Gecenin dingin vakitlerinde bile bir yerlere geç kalma telaşının yükünü taşıyorlardı. Sanki sabah saatlerinde bunun olması normalmiş gibi böyle düşünmememe kızdım. İnsanlarda eleştirdiğim şeyi kendim de yapıyordum. Ben içsel tenkidimi yapadururken suratsız komşum ilk kez tebessüm etmişti. Onun tebessümü de kahkahaya evrildi. Sanırım bana gülüyordu. “Çekinme kız” dedim içimden. Bu coğrafyanın kadınları gözyaşlarına değil kahkahalara alışsınlar biraz da. Kahkahası kısa sürse de çok güzeldi. Beni fark edince içeri girdi. Ben ise hala pencerenin arkasında “Kendimizi nerede kaybettik?” sorusunun cevabını arıyordum. Belki de bir sabah o kalabalığa karıştığымda bırakmıştım kendimi bir köşebaşında.

Saat yediye geliyordu. Güneş henüz doğmamıştı. En iyisi çayı demleyeyim. Belki buharı beni yeniden hatırlatır bana.

Sevim Varlık

YAZILDIĞINDA YAŞAR

HİKAYELER

Bir kutu...

Eski, ağarmış kutulardan biri. Üzerinde damga yok, üzerinde isim yazmıyor.

Ama içinde ne var diye sorsanız; hayatın içinden kopup gelmiş sözler, yaşanmışlıklar ve biriken umutlar var.

Sayfalar; sararmış, kenarları kıvrılmış, her biri bir nefes gibi saklanmış kelimelerle dolu.

Okuyan kişi duraksar. “Bu mektuplar kime?” diye sorar kendi kendine.

Sesler, nefesler, yaşanmışlığın hışırtısı arasında kaybolur.

Sayfaların arasında dolaşırken, bir ismin yankısı duyulur: Umut.

Güneş yazıyor.

Hayal ettiği sevgilisine, hiç görmediği ama varlığına inandığı o kişiye...

Kalbinin en gizli köşesinden dökülüyor kelimeler, satırlar...

“Seni bekliyorum, burada, içimde.”

“Gözlerin yokken bile görüyordum seni.”

“Ellerini hiç tutmadım ama sıcaklığını biliyorum.”

O yalnızca yazmıyor; zamanla konuşuyor, sessizlikle dolu boşlukta sevgiye tutunuyor.

“Umut...”

İçinde yankılanan bir isim.

Sanki bir melodi, hem tatlı hem hüzünlü.

Güneş'in zihninde yankılanıyor: "Yarın gelecek misin?"

Ama gerçek dünya soğuk ve acımasız.

Ve Güneş?

Hâlâ burada, bedeni hareketsiz, gözleri kapalı, bilinmez bir uykuda.

Ama zihni sınırları aşmış, bir zaman ve mekân ötesinde.

Kendi iç dünyasında Umut ile sohbet ediyor, kahkahalarını duyuyor, dokunuşlarını hissediyor.

İçinde fırtınalar koparken, kalbi hâlâ umutla atıyor:

"Belki bir gün açılır gözlerin ve beni bulursun."

Sessizliğin içinde bir yankı gibi fısıldıyor bu cümleler.

Bir gün kutunun kapağını araladığı anda, geçmiş ve gelecek birbirine karışıyor.

Mektuplar, birer anı, birer hatırlatma oluyor.

Güneş'in iç sesi yankılanıyor zihninde:

"Umut, gerçekten var mıydın? Yoksa sadece bir düş müydün?"

"Ben mi yarattım seni, yoksa sen mi beni buldun?"

"Bu satırlar neden hiç gönderilmedi?"

"Belki de bu mektuplar, sadece içimdeki yalnızlığın yankısı..."

Ve o gecenin yağmuru altında, hayatın acı gerçeğiyle yüzleşiyor
Güneş:

Umut, artık bu dünyada yok...

Sessizliğin koynunda, ansızın, bir vedanın son nefesinde yitip
gitmiş.

Güneş'in yazdığı o mektuplar, aslında bir hayatın içsel yankısıdır;
Acının, umutların ve kabullenişin sessiz dili.

Ve bazen, bazı şeyler vardır ki...

Onlar yalnızca yazılmak için vardır;

Dudaklarda söylenemeyen,

Gözlerde saklı kalan,

Kalpde titreyen kelimeler gibi.

Bir anıyı yaşatmak için,

Dokunamayan ellerin sıcaklığını hatırlamak için,

Ve sessizliğin en derin köşesinde,

Kırılğan bir umut gibi saklanmak için.

Çünkü bazı sesler, sadece kelimelere dönüşmek ister;

Ve bazı hikâyeler, yalnızca yazıldığında yaşar.

Bengü Naz Türkmen

GURBETİN OCAĞI HARLIDIR!

Her akşam kapımı çalar yalnızlık,
Gurbetin ocağı harlıdır anne!..
Hem gecesini uzun hem de gündüzü,
Gurbetin kucağı narlıdır anne!..

Hasret, yüreğime aman vermiyor,
Gözden irak kaldım, kimse sormuyor,
Kanayan yaramı dostlar sarmıyor,
Gurbetin yolları karlıdır anne!..

Zaman zaman kasvet basar evini!
Yenemezsin cücesini, devini!
Çürütürler iddianı, savını!
Gurbetin sınavı zorludur anne!..

Sıkıştıkça sıkışıyor başımız!
Zehir olur soframızda aşımız!
Hasret çeşmesinden akar yaşımız!
Gurbetin yüreği korludur anne!..

Düşme ey Sükûtî ağyâr eline!
Hiç güvenme sakın, kışın yeline!
Kapılıp gidersin gurbet seline!
Gurbetin ırmağı kirlidir anne!..

Hızır İrfan Önder

